

## LO GRELHON, LO LOP E LAS ABELHAS

Aquò èra, fantons, del temps que las bèstias parlavan... Pastres e cans avián tan plan gardat, tot aquel jorn dels mes de mai, que lo lop s'entornava, lo ser, aganit e tèunhe coma una letra, quand ausiguèt, en davalant pel prat de Margarida, un grelhon que cantava al bòrd de sa croseta... De qué! çò faguèt lo lop, ieu me'n vau estrelit, e aquel pistolet digerís en cantant? A, porquilhon! Te vau ajudar, se m'espèras!

E l'òrra bestiassa... finta, espia lo bestionèl, e fa un saut de doas canas per l'espotir. Urosament, lo manquèt de tres quarts e li copèt pas qu'una pateta. Aquò èra ben plan tròp:

— Siás un insolent e una canalha, faguèt lo grelhon dal fons de sa croseta, d'anar tuar lo monde que te fan pas res! Mas i a una lei, per tu coma per ieu; e se siás pas lo pus fenhant de sus la tèrra, cadun cercarem nòstres soldats e los farem batre! Veirem qual n'aurà!

— Tos soldats, diguèt lo lop, qual son? Ont los as, tos soldats?

— Qual son e ont los ai? Los ai a Braç, a Talespias, a Mejalanon! Son los cans, los buòus, las vacas, los motons e las fedas, totes mos amics d'aquesta contrada, que sèm plan d'acòrdi e se vendràn batre quand calrà!

Lo lopàs se pensèt: Los cans serián aquí de tròp, a mon agrat, que i a Taupet, Picard e Carbata que valon pas la còrda, los monstres, mas ba! sufirà d'èstre prosses, e perque aurem aquí de bestial de pitaça, buòus, vacas, motons e fedas, seriàm tròp nigauds, per Màià, de ne laisser un sol sens li plantar las dents dins las tripas... E n'aviá, lo goludàs, la saliva pes las potarnhassas res que d'i pensar:

— È ben, diguèt alara al grelh d'un ton d'ipocritassa, conveni qu'ai agut tòrt; te devi reparacion: la te farai qué que me'n còste.